

Defibrillatorklubbens blad
Marts 1998 nr.9.

Defibrillatorklubben

Som nyvalgt bestyrelsesmedlem af Defribillarorklubben og redaktør på Ryimeboxen er det vist på sin plads, at jeg præsenterer mig selv.

Mit navn er Lene, jeg er 22 år, oprindelig fra Thisted, men nu bosat på Amager. Jeg arbejder som omsorgsmedhjælper på et bosted for udviklingshæmmede voksne mennesker. Jeg håber på at skulle i gang med at læse til socialrådgiver pr. 1. sep. 1998. Min fritid bruger jeg bla. på at spille håndbold, psykologikursus, kæreste og venner.

Jeg har været ICD-bærer siden juli 1996, hvor jeg fik konstateret en hjerte fejl (langt QT) og blev opereret på Skejby Sygehus. I februar 1997 knækkede min elektrode og jeg måtte på operationsbordet igen. Denne gang på Rigshospitalet, som jeg er tilknyttet efter min flytning fra Jylland til Sjælland.

Der er mange problematikker, der gør sig gældende, når man pludselig er blevet ICD-bærer. En af de vigtigste er, mener jeg, den psykiske del af det, som efter min mening er alt for overset af læger og sygeplejersker. Vi skal også huske på, at det kan være en hård omgang for vores pårørende, at vi render rundt med pacemaker og risikoen for at få stød når som helst. Dette emne ligger mig meget på sinde og jeg har tidligere haft et indlæg i Ryimeboxen om dette.

Når dette er sagt, vil jeg tilføje, at jeg mener vores fornemste opgave er, at gøre opmærksom på alt det man kan gøre, på trods af man er ICD-bærer. Jeg har bla. rejst rundt med rygsæk i østen og Australien i 3 mdr. Selvfølgelig gav det nogle bekymringer omkring det at rejse i et primitivt land, med risiko for at blive syg, det krævede ekstra forberedelser og samtaler med lægerne, men da jeg først var afsted forhindrede min pacemaker mig ikke i at gøre noget af alt det jeg havde lyst til. Alle oplevelserne og erfaringerne fortæller jeg sikkert om i et senere nummer.

Til slut vil jeg på bestyrelsens vegne ønske alle en RIGTIG GOD PÅSKE.

Lene.

Formandens beretning for perioden oktober 1996 til marts 1998. 1. Eksistensperiode

Tak for fremmedet i dag, det er en ren formøjelse at se Jer alle, dels de vi kender fra tidligere arrangementer og dels alle der er med for første gang. Til de sidstnævnte vil jeg sige, mod frem og gør vore arrangementer - endnu bedre, det er Jeres tilstedeværelse der sætter grænserne for hvor langt vi kommer rent succesmæssigt.

Og så trante vi igen en milsepøl i defibrillatorklubens historie. Vi skriver d. 14. Marts 1998 og det betyder at vi holder den anden generalforsamling ca 1½ år efter den stiftende generalforsamling, som var d. 26. Oktober 1996.

Dengang var vi 60 medlemmer og der mødte 31 op, et meget flot resultat, som jeg var utvivlende stolt af, for det viste at vejen vi var kommet ind på, med etablering af klub for defibrillatorbærere, påtørende og interesserede var rigtig.

Nu er vi 161 medlemmer og det er ikke mindre flot. Der er mødt 27 medlemmer i dag, også det vil jeg gerne sige tak for, det er rart at se, at bestyrelsens anstrægelser belønnes ved Jeres fremmøde, så endnu engang rigtig hjertelig velkommen i Lycho Bræthes planarium. Jeg tror vi igen finder tråden og får en fin eftermiddag sammen.

Hvad er der så sket i de 1½ år der er gået, ud over den store medlemstilgang.

Rytmeboxen er kommet meget nøjagtigt som vi havde planer om, nemlig hvor anden måned året igennem.

Jeg vil i den forbindelse endnu engang opfordre medlemmene til at bruge Rytmeboxen. Jeres indlæg skaber debat og åbner bestyrelsens øjne for det rører sig rundt omkring i landet, ligesom det har givet resultater på den måde hospitaleterne reagerer overfor defibrillatorbærere, før som efter implantationen.

Så gør klubben gavn som det var formået da klubben blev oprettet, og jeg tør godt sige, at vi har opnået opnået nogle resultater, som uden klubben ville være ren utopi. Der bliver loyalt skiftedag på redatorposten, vi ved naturligvis ikke hvem det måtte blive før efter konsolideringen. Har I indlæg til næste nummer, så send det venligst til formanden, hvem han så måtte være for jeg har en opfordring til, at et nyt emne melder sig som formand.

Med hensyn til kontakt til andre klubber i andre lande arbejdes der med at få skabt den nødvendige åbning, men det har vist sig at være svært end vi havde antaget. Vi forsætter ufortrødent både på Internet og gennem kontakter til de firmater som leverer defibrillatore, som kan have viden om, eller som vil søge viden om sådanne klubber.

Det næste store arrangement var 2-dages seminar i Ebeltoft d. 3. & 4. Maj 1997. Vi skal lægge os i sølen for for at få et lige så godt arrangement stabilet på benene i år. Og så gør vi bare det.

Af hensyn til de af jer som ikke var med i Ebeltoft skal jeg rekapitulere:

Der var fælles transport dels for medlemmer øst for Storebælt og dels for medlemmer vest for Storebælt. Jeg kan bedst tale for bussen der kom fra Sjælland, hvor jeg selv var med. Det var simpelthen lige den tur jeg havde ventet. Det var præcis som vi havde kendt hinanden altid og snakken gik så de omkring 100 km bare smuttede.

Efter lidt besvær med en bus der udblev ved færgen i Ebeltoft færgenhavn kom vi frem til et utroligt lækkert arrangement med "en let frokostarrangement", jeg folte nu det var en svær anrettning, for det var ikke til at beslutte sig for hvad der skulle på tallerkenen, især ikke for os der var kommet sent på den, og skulle haste lidt, af hensyn til det planlagte arrangement.

Så havde vi et foredrag af overlæge dr.med. Anders Kristein over emnet Hjertesygdom og arr. med efterfølgende spørgsmål. Gud ske lov havde vi valgt Jørgen Peter som ordstyrer ellers havde vi nok siddet der endnu i dag. Men bortset fra det fik vi mange ting omkring emnet belyst.

Ud over hovedemnet gav Anders os en foresnag på hvad der ventede nye defibrillatorbærere med hensyn til at kunne køre bil, eller i alle fald at have et lovligt kørekort.

Så var der kaffepause og snakken den gik.

Endnu et foredrag var sat på dagsordenen, nemlig hjertesygdom og rehabilitering som sygeplejerske Marianne Dich førte os ind i med en masse gode råd og til stor eftertænksomhed. Også her var der en livlig sporgelyst.

Vi havde planlagt, at der skulle være en pause på et par timer herefter, så folk kunne amulle en tur op i byen, men på grund af spørgelysten blev det til mindre end en time, så mødtes vi igen fæstlede og ALLE med den forudsætning at nu skulle vi hygge os. Der var leverende musik til maden, men det er nu min opfatelse at han kunne vi have sparet for vi kunne simpelthen ikke høre musikken for snak ved bordene, så hyggen manglede ikke. Loyrig måtte han have sine høretelefoner på, for at kunne høre hvad han selv spillede.

Der var et par indlæg om Fregatten Jylland af en repræsentant for turistforeningen i Ebeltoft, indslaget var uslytligt

interessant og levendegjorte fregatten som var vi i år 1864 og ikke i 1997.

Efter middagen gik dansen til et godt stykke ud på natten - Pragfuld aften som forigen Peter og Henrik skal have al mulig ros for - et godt arrangement, glade mennesker og - har vi senere erfaret - et arrangement der gav mange af os et andet syn på den situation vi var bragt i, ved at være blevet hjertepatient, og som har givet venskaber og gode kontakter, medlemmerne imellem.

Efter morgemaden blev vi samlet op af en bus og transporteret til Kattegatcentret i Grenå. I ved det med hjerne bl.a., der var vi et par timer, også et vellykket indslag i seminaret.

Påny op i bussen og til Glasmuseet i Ebeltoft, som bestemt var et besøg værd.

Vor næste bestemmelsestid var fregatten Jylland som blev gennemset fra køl til mastetop og så til frokost på banjedækket Skipsrestaurant og brændevin LHM. Efter frokosten kom repræsentanten fra turistforeningen igen og fortalte så levende - at vi var lige ved at lade kanonerne, for nu skulle vi i kamp.

Dagen sluttede i Ebeltoft i det cafeteria der ligger i forbindelse med fregatten Jylland indtil bussen som skulle transportere os hjemad kom frem og kørte nogen af os til færgen og nogen af os til toget på banegården i Århus.

Vi var nogle stykker der fik en på øjet i bussen hjem og det var tiltrengt.

En rigtig tur som gav netop det sociale samvær klubben og bestyrelsen havde stillet efter og det skal hver enkelt deltager i arrangementet have tak for. Som i ved kan værten gøre lige så meget ud af festen han vil - det er under alle omstændigheder gæsterne der bestemmer om festen skal være vellykket eller gå i vasken.

Der har været optræk til et par regionale arrangementer med hyggemøde i Århus hvor det var hensigten at besøge museet med gennem hospitalsskulet, men tiden blev for kort, for også her gik snakken til den store guldmedalje. Mon ikke Viggo vil fortælle lidt om dette arrangement.

Et andet arrangement er løbet af ståben med besøg på Københavns Rådhus, som Anna stod for, det tror jeg Anna vil fortælle lidt om.

Der har været omtaler om HVAD ER EN defibrillator og at det at være defibrillatorbærer i ugepressen i flere omgange.

Der har været kongres for cardiologiske og thoraxkirurgiske sygeplejersker på Nyborg Strand i efteråret hvor klubben havde et indlæg, der medførte stor spørgelyst hos de fremmødte. Alle kender selve indlægget det var aftrykt i Rymeboksen i Januarnummeret.

Der har været landsseminar for Hjerteforeningen på Scanticon i Kolding. Gudmund og jeg deltog og det var spændende, jeg skal opfordre alle bestyrelsesmedlemmer til at forsøge at komme næste gang. Hjerteforeningen kalder, og alle i klubben til andre arrangementer, som ikke nødvendigvis behøver at være et arrangement for defibrillatorklubben og dens medlemmer, man møder en masse dejlige og rare mennesker.

Der har været landsdelsmøder, hvor jeg deltog i København d. 29. Januar i år. Oplægget til mødet udover Hjerteforeningens redogørelse for forløb af, og forventede arrangementer, var givet til lokalkomiteer og klubber over emnet: "En flaske & en succes" i arbejdet.

Mit indlæg gik endnu engang på at forklare hvad en defibrillator er og hvad en defibrillatorbærer er, og hvordan et oplægsnrne i dagtidagen. Som I ved er jeg fortaler for at afdrannisere forløbet i forbindelse med at defibrillatorer afgiver stød. Jeg havde netop fortalt om, at de forskellige hospitaler fortæller patienter og pårørende, at det svarer til at få et spark af en best, i modstridning til at jeg siger det svarer til at røre ved et elektrisk hegn, da min defibrillator trådte ind i billedet og gav mig et sård mens jeg stod på talerstolen, kunne det være sat bedre i scene ??? Men virkelighed var det. Var jeg nu en god skuespiller eller var det virkelighed? - jo det var virkelighed, som bliver endelig bekræftet ved mit kontrolbesøg på skøjly sygehus på mandag.

Vi havde fremsendt et budget på ca 230.000,- for 1998, idet vi har satset på at være omkring 200 medlemmer i efteråret i år.

Der blev bevilliget 130.000,-. Derefter har vi i samråd med Hjerteforeningen søgt sponsorer, først hos Falcks redningskorps, det måtte vi ikke idet de i forvejen har forskellige arrangementer løbende med Hjerteforeningen, så dem droppede vi.

Derefter hos defibrillatorleverandører. Der er 3 der leverer nu og der er 2 på spring til at levere. Alle 5 firmaer udviste stor interesse for forslaget ved den telefoniske henvendelse, men da det gjaldt ved et indkaldt møde knob det mere idet firmaerne CPH Guidant & E.L.A Medical gav tilsagn om støtte på sammenlagt, hver på en femtedel af de 80.000,- vi mangler, og fa. Medtronic Vicare har sendt os kr. 5.000,-. Så vi har stadig et stykke vej inden der er endeligt resultat. Hjerteforeningen har

nu bedt de 3 firmaer som leverer i Danmark om at komme til et møde i Hjerteforeningen d. 23. marts, så ser vi hvad der kommer ud af det.

Og nu står vi så her og det er igen tid til at vælge formand og sætte en bestyrelse sammen. De der stiller op skal vide at der allerede nu er klare hintet for et nyt 2-dages seminar i september som skal være i Billund, idet vi har reserveret værelser, lokaler og foredragsholdere med forventet fremkomst af ca 80 medlemmer. Man skal jo være ude om sig helt op til et år før et arrangement af vor størrelse kan finde de rette lokaler, og derfor er det af stor vigtighed at vi ved hvem der kommer, eller forventer at komme, så vi kan sikre os de nødvendige værelser etc. Derfor har Du ikke meldt at Du gerne vil med, så giv venligst Henrik et vink størst omgående - og der er som sagt kun for at vi kan få en finger i jorden, og alligevel giver det et kraftigt fingerpeg om, at der vil blive rimeligt mange deltagere, idet 60 havde sagt ja på den forespørgsel vi har udsendt.

Lidt mere om det jeg prædiker her og der og alle vegne, for deri ligger noget af det vi ikke har nået. Det sociale samvær er af uvurderlig betydning og burde vel egentlig ligge hos det personale der behandler på hospitalerne og eller af psykologer efter behandlingen.

Under behandlingen er det meget hårdt for de pårørende, også selv om vi får spurgt om mangt og meget, så får vi alligevel ikke stillet alle de spørgsmål der trænger sig på, ligesåvel som vi ikke hører de svar der bliver givet. Det kan være forsælsesproblemer, men det er med større sandynlighed fordi vi egentlig ikke vil høre svaret.

Så snart behandlingen er gennemført kommer alle tankerne, hvad nu ?, hvornår får jeg stød ? Hvad kan jeg ? Hvordan kommer jeg igang med - endå med sit daglige arbejde eller med genoptræning for at komme fremad og ikke gå i stampe, for slet ikke at tale om at gå tilbage.

Jeg synes klubben skal lægge meget i at få plejepersonalet op på mærkerne, og i den forbindelse er de møder og kurser, hvor vi fra defibrillatorklubben er til stede noget af en betydning som er ganske stor, for plejepersonale, læger og for den sags skyld ICD-leverandører ved jo heller ikke hvordan det føles når maskinen giver sine første stød. Jeg er stadig af den opfattelse at det bør adtrænatiseres i ganske væsentlig grad, når patient og pårørende skal ide noget om den side af sagen.

Der er et par arrangementer som klubben har givet tilsagn om at deltage i, ved foredrag, nemlig:

d. 23. April i det store auditorium på Københavns Amtssygehus i Gentofte for cardiologiske sygeplejersker fra hele Norden, hvor jeg er arrnmodet om at berette om, noget i retning af det der blev sagt på Nyborg Strand.

d. 8. Juni kl. 17.00 i Hjertecentret i Åhus står Hjertecentret bag en aften for defibrillatorbærere, pårørende og andre som måtte have interesse i den gruppe mennesker vi tilhører. De som kan komme bør møde op, men vi kan desværre ikke tilbyde at betale for hverken transport e. a., idet Hjertecentret dog er vært ved et lettere arrangement.

Så endnu engang velkommen til generalforsamling.

Nelle

Den første danske defibrillatorpatient

Som det fremgår af flere udmærkede artikler i Rytneboxen om den implanterbare defibrillator, blev den første i verden indsat hos en midaldrende kvinde den 4. februar 1980 på Johns Hopkins Medical Center i Baltimore i staten New York.

Den første danske patient, der blev bærer af en defibrillator, var en 61-årig elektronikingeniør fra Midtjylland. Implantationen fandt sted på Skejby Sygehus den 17. marts 1989.

I de 9 år, der gik indtil den første danske operation, var der over 7.000 patienter i verden, der gik rundt med en defibrillator, så vi var lidt sent ude af starthullerne, men det er der i de senere år mere end rettet op på.

Som ved enhver anden ny behandling, der tages op, vil de første patienter altid være meget syge, og det var også tilfældet med vores patient. Han overlevede i løbet af 1988 tre hjertestop, opstået under tennis spil. I alle tre tilfælde lykkedes det at genoplive patienten med hjertemas-sage og eksternt stød. Medvirkende til, at patienten blev genoplivet, var, og man kan sige, at patienten i den henseende var meget heldig, at tennisbanen lå lige over for det lokale sygehus.

Han blev overflyttet til Skejby Sygehus, hvor undersøgelserne viste, at han havde et meget svækket venstre hjertekammer, og alle kranspulsårer var sæde for svær åreforkalkning. Han fik foretaget en elektrofysiologisk undersøgelse, hvorved man kunne fremkalde meget hurtigt hjerterytme, udgående fra venstre hjertekammer med en pulsfrekvens på 220 i minuttet. I løbet af ½ minut blev det til ventrikelflimren, og man måtte påny genoplive patienten med eksternt stød.

Patienten gennemgik nogle dage senere en bypass operation, altså en hjerteoperation, hvor man indsatte fire omfartsveje til kranspulsårerne. Operationen gik godt.

Ti dage senere foretog man en ny elektrofysiologisk undersøgelse, men man kunne stadig ud-løse ventrikelflimren og hjertestop. Man forsøgte nu forskellige medicinske stoffer, også det stærkeste, man havde på det tidspunkt, nemlig cordarone uden effekt, og der var herefter ikke anden udvej end at indoperere defibrillatoren.

Jeg tror, at en del af defibrillatorklubbens medlemmer har gennemgået de nævnte undersøgel-ser og behandling med hjerteoperation med indsettelse af omfartsveje, og i hvert fald har de fleste vel været igennem elektricitetsundersøgelserne.

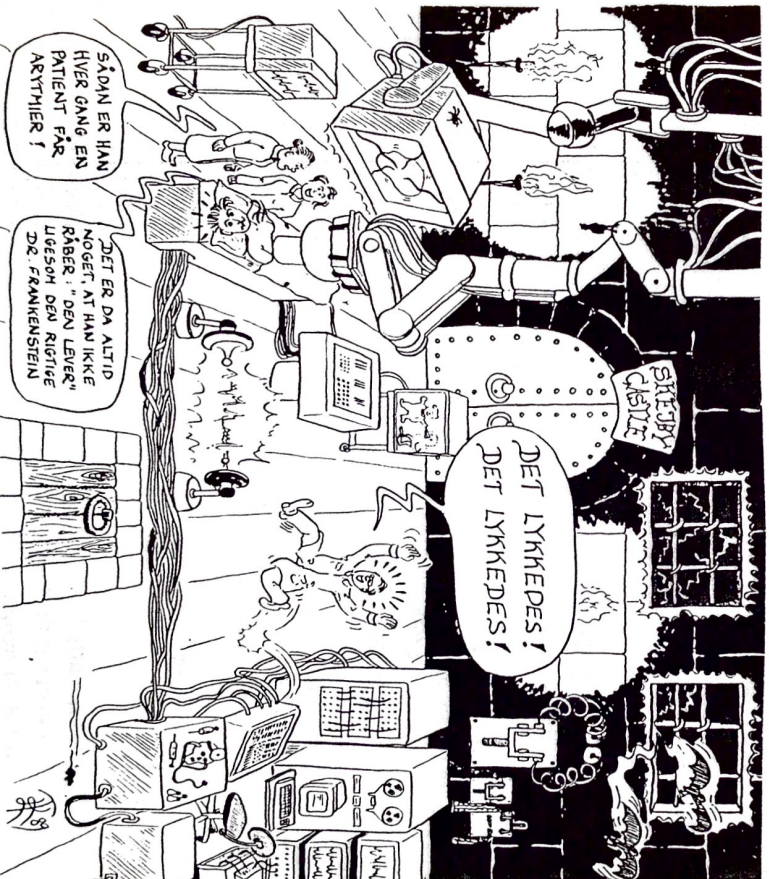
Figur 1 viser, hvordan en af vore patienter opfattede en sådan undersøgelse, og hvordan per-sonalet opførte sig.

Patienten fik så den 17. marts 1989 indopereret defibrillatoren. Dengang var der tale om en større operation, hvor man var nødt til at lægge patienten i narkose og åbne brystet ved at sæve sig igennem brystbenet for herefter at lægge de elektroder, mellem hvilke stødet skulle gives

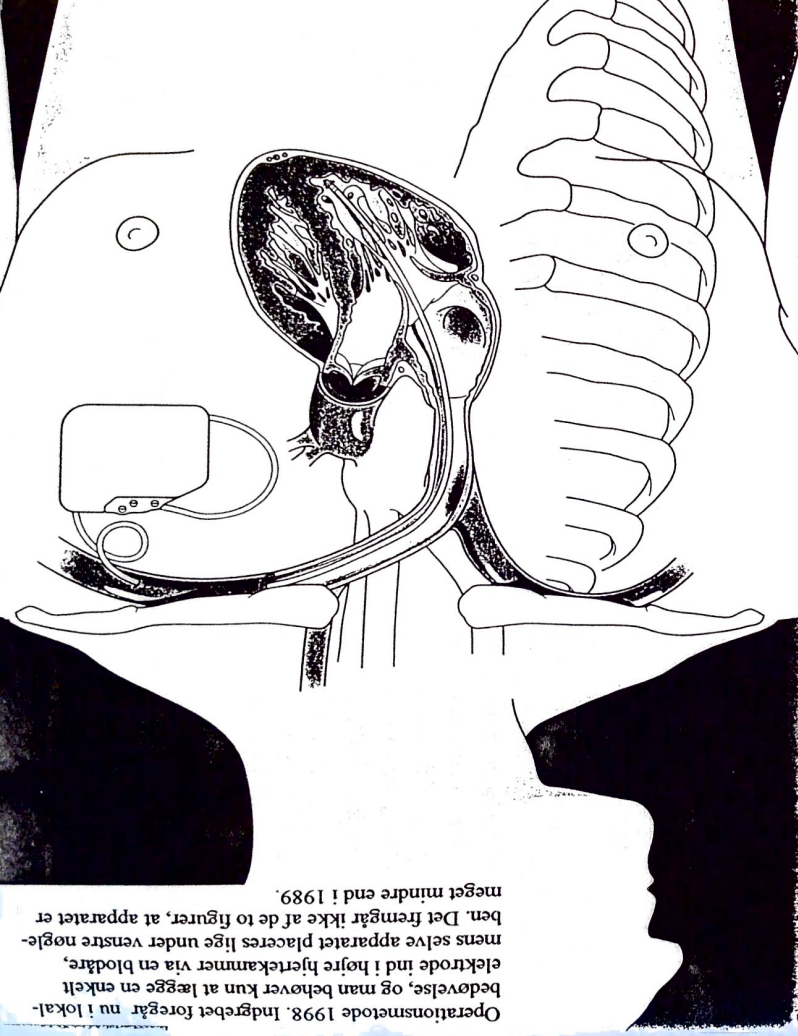
på hjertets overflade og samtidig indsy elektroder, der folte hjerterytmen. Selve batteriet og apparatet blev placeret dybt bag bugmuskulaturen lige foran bughulen (figur 2A). Patienten klarede operationen uden problemer. Han blev udskrevet efter få dage og kunne genoptage sit tennisspil og fik ½ år efter et anfald af svimmelhed under en kamp. Han mærkede derefter et stød i brystet, spillede kampen til ende og vandt den. Han var meget glad for defibrillatoren og fik i de følgende år flere stød. De generede ham så lidt, så da han engang fik ét, mens han vaskede bil, vaskede han bilen helt færdig, før han gik ind til sin kone og fortalte hende det. Der er selvfølgelig stor forskel på, hvordan den enkelte oplever stødet fra defibrillatoren. Det er også debatteret i Rytimeboxen, og det er klart, at man ikke kan forudsige, hvor smertefuldt det er for den enkelte.

Det skal til slut anføres, at vores patient efter operationen blev interviewet i Midtjyllands Lokallradio, hvor han gjorde rede for, hvad han havde oplevet i forbindelse med operation og stød. I den forbindelse var det en stor fordel, at han selv var elektronikingeniør.

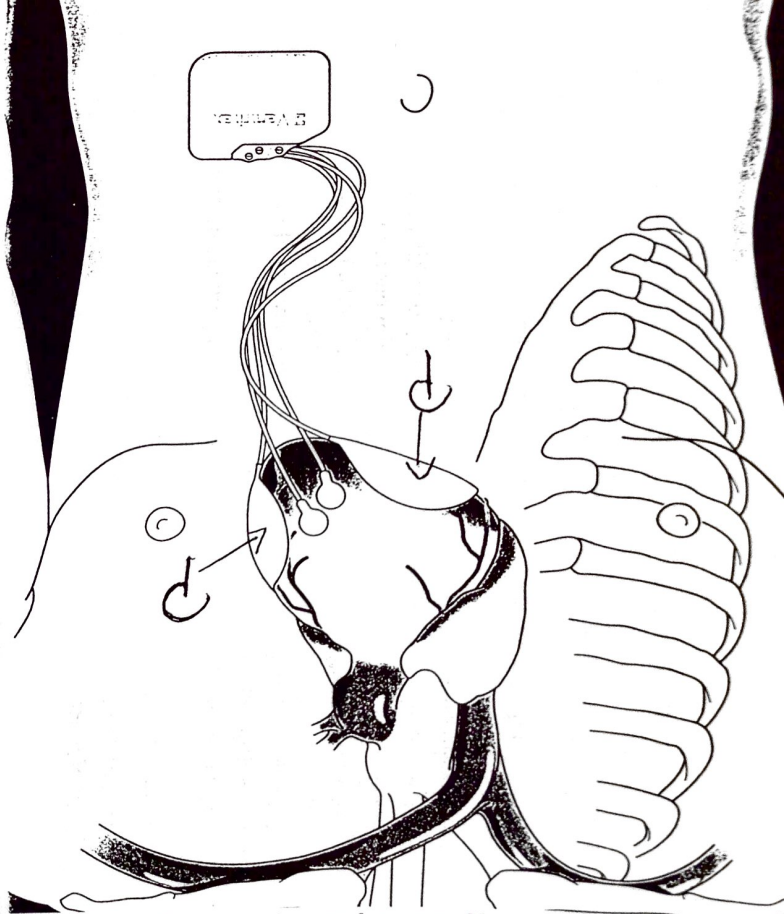
Fra 1988, hvor vi satte den første defibrillator ind hos patienter, som allerede havde haft tilfælde med hurtig, svær hjertebanken. I dag sætter vi også defibrillatorer ind hos patienter, der ikke har haft anfald, men som vi har undersøgt og fundet, at der er øget risiko for anfald, d.v.s. profylaktisk behandling, men det er en helt anden historie.

Operationsmetode 1989. Det var nødvendigt at foretage hjerteoperation, hvor man savede brystbenet igennem og lagde pladeelektroderne (P) ind på hjertet samtidig med de to føle-elektrode ind i højre hjertekammer via en blodåre, mens selve apparatet placeres lige under venstre nøgleben. Det fremgår ikke af de to figurer, at apparatet er meget mindre end i 1989.

Operationsmetode 1989. Det var nødvendigt at foretage hjerteoperation, hvor man savede brystbenet igennem og lagde pladeelektroderne (P) ind på hjertet samtidig med de to føle-elektrode ind i højre hjertekammer via en blodåre, mens selve apparatet placeres dybt under bugmuskulaturen.

Rundvisning på Københavns Rådhus lørdag d.24.1.98.

Vi vil gerne takke for et godt og spændende arrangement.

“Rådhusbetjenten” var rigtig god til at fortælle om rådhusets historie.

Efter rundvisningen gav Allan os et indblik i hvor vigtigt det er at kunne førstehjælp. Vi opfordrer derfor klubben til at starte et kursus i førstehjælp, og håber, at flere er med på ideen. Allan kan anbefales som instruktør, bla. fordi han selv har IC'Deren og kan svare på eventuelle spørgsmål herom. De første fem tilmeldinger er hermed givet.

Vi synes, at Anna og Allan skal have en stort tak for et godt arrangement.

Venlig hilsen

Kim Nielsen og Familie

Mads Holms Vej, Helsingør

Besøg på et rådhus.

Lørdag den 24 januar blev der i Kbh. afholdt et lokalt arrangement med besøg på Kbh. rådhus. Vi var 28, der blev vist rundt af Erik Jensen, der har haft sit arbejde på rådhuset i ca. 20 år, så vi fik en rundvisning fra kælder til tårn. Samtidig fik vi fortalt en masse om rådhuset, samt et par kongelige vits'er, alt fortalt med stor humor. Vi siger mange tak til Erik Jensen.

Herefter fik vi et meget levende foredrag om førstehjælp af Allan Lassen, der til daglig er ambulancebehandler og selv er IC'D-bærer.

Allan fortalte og demonstrerede med både arme og ben, på dukker og levende modeller, om hvor vigtigt det er, at alle kan førstehjælp. Under dette indlæg fik vi serveret dejlige sandwich, kolde øl og vand.

Jeg tror, jeg på alle 28 deltageres vegne kan sige tak til Anna Gerdes for en hyggelig lørdag eftermiddag.

Med venlig hilsen

Vera Bendix og Kurt Olsen.

Ans. erhvervelser af kørekort.

Jeg er en ung mand på 20 år, som i oktober 1997 fik kørekort. Efter et godt stykke tid fik jeg bevilget et kørekort for 2 år, på trods af, at jeg aldrig er faldet om, eller har haft brug for IDCCeren.

Nu skal mit kørekort op til nye overvejelser hvert andet år.

Er der nogen der har oplevet det samme?

Kan det være vigtigt, at det skal gå sådan for sig?

I Ryneboxen nr. 7, november 1997, står der, at der er ved at være klare regler angående bilkørsel, men der står intet om erhvervelse af kørekort.

Derudover skulle der sendes en betænkning indeholdende ensartede regler til godkendelse i Sundhedsstyrelses i uge 37, 1997. Er der kommet en afklaring/godkendelse af dette?

Med venlig hilsen

Kim Nielsen, Helsingør.

Defibrillatorklubben
Regnskab 1997

Indtægter:

Hjerteforeningen	140.000,00
Egenbetaling seminar	15.400,00
Moder egenbetaling	1.000,00
Renteindtægter	32,88
Indtægter ialt	156.432,88

Udgifter:

Kontorhold, Rytimebox, Inventarkøb	30.911,65
Moder, repræsentation, transport	13.931,89
Seminar maj 1997	77.932,32
Udgifter ialt	122.775,86
Indtægter ialt	156.432,88
Udgifter ialt	<u>-122.775,86</u>
Overskud	33.657,02

Status 1997:

Aktiver	
Den Danske Bank	11.795,13
Tilgode hos Hjerteforeningen	21.861,89
Ialt	33.657,02

Passiver

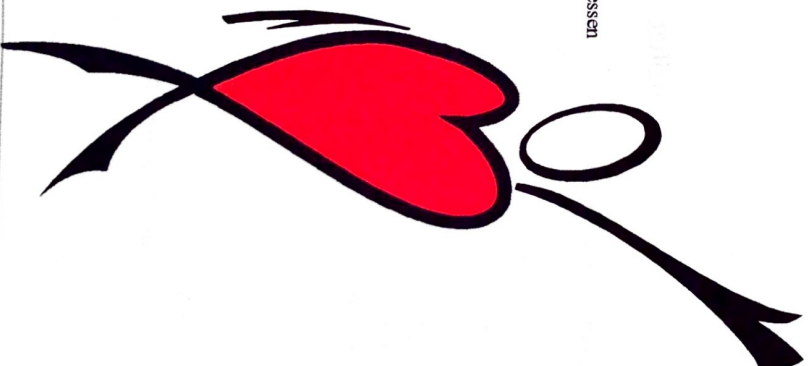
Gæld	0,00
Ialt	0,00
Egenkapital	33.657,02

For at blive medlem af Defibrillatorklubben,
skal Du ringe til Hjerteforeningen 33 93 17 88.

Rytmeboxen udkommer i alle ulige måneder.
Stof til bladet skal være redaktøren i hænde
senest d. 15. i lige måneder.

Bestyrelse 1996 - 97

Formand N.P.Løgstrup
Næstformand Jørgen P. Andersen
Kasserer Viggo Feldthaus
Suppl./sekretær Agnate Trærup
Redaktør Lene Sloth
Koordinator Gudmund Mogensen
Sikkerhedsrepræsentant Anders Kirstein
Bladudv. Henrik Thimsen
Associeret som klubkontakt Jette Johannessen
Revisor Jørn K. Hedén

REDAKTØR:

LENE SLOTH,
BREMENSGADE 27 4mf
2300 KBHVN S.
32 95 25 04